

[Erhard Jakobsen.]

indstillet på, at der skal bæres nogle byrder, at man ikke uden videre forstår hvorfor, er der ikke noget at sige til. Økonomi er ikke noget, man lærer hverken på én eller to dage. Men at der skal bæres byrder, er der almindelig forståelse for; der bliver hverken uro eller ballade eller noget i den anledning.

Det, der ville være blevet uro og ballade over, var, hvis vi havde votet at komme ud til vælgerne og sige: nu skal I træffe afgørelse. Om hvad? ville folk have spurgt. Den afgørelse er taget væk, og det tror jeg var godt.

De konservatives deltagelse i forliget synes jeg bliver bedømt helt forkert. Man prøver at fortælle dem, hvor lidt det er værd, fordi de har fået så lidt indrømmelse. Jeg vil da tværtimod sige jo mindre indrømmelse de konservative har fået — jeg kan ikke bedømme den, det kan de bedst selv — men jo mindre indrømmelse de har fået, desto mere prisværdigt er det da, at de mener, at situationen i landet er sådan, at man bør gå med. Det er da ingen sag at gå ind i et forlig, hvis man får en hel masse for det. Det kan da enhver idiot finde ud af, det behøver man ikke være medlem af folketinget for. Men det er prisværdigt, hvis nogle siger: all right, det passer os ikke særlig godt det her, der er mange ting, vi er utilfredse med, men som det hele har udviklet sig nu, må vi med.

Hr. Bernhard Baunsgaards og hr. Glistrups diskussion går jo på, så vidt jeg hørte på vej herind i radioen, at hr. Glistrup taler korrekt om gennemsnit. Det har bare ikke meget interesse, fordi gennemsnit er ikke noget, der eksisterer, hvorimod hr. Bernhard Baunsgaard taler om, hvad der er typisk for en familie.

Men må jeg sige, at jeg forstår ikke, hvorfor hr. Bernhard Baunsgaard bruger udtrykket løgnagtig. At sige noget løgnagtigt vil sige, at man bevidst siger noget forkert. Uanset hvor uenig jeg har været med hr. Glistrup, har jeg aldrig været i tvivl om, at når hr. Glistrup sagde det, så var det, fordi hr. Glistrup mente det. Derfor hører man efter og prøver over for sig selv at efterprøve, om det nu er rigtigt. Men o.k., det med gennemsnit har ikke megen værdi. Der er jo det gamle eksempel med den amerikanske vagabond, der går rundt og praler af, at Rockefeller og han har en gennemsnitsind-

tægt på 5 mill. kr., Rockefeller har 10, og han har ingenting, det giver 5 i gennemsnit. Det er klart, det fører ikke til noget. Når man skal måle virkningerne på en vis del af befolkningen, og det er jo det, vi har for søgt, er der nogle fattige mennesker her i landet, der bliver hårdt ramt. Men det er jo rigtigt, som hr. Bernhard Baunsgaard siger, at de i hvert fald ikke bliver ramt hverken af skatten på cognac eller Rolls Royce eller alt det dér forskellige. Men derfor skal vi ikke bestride, at de byrder, der tilsammen skal bæres, er af en sådan størrelse, at vi ikke bare kan sige, at det ingen rolle spiller. Det bør heller ikke siges. Det bør spille en rolle.

Man må heller ikke bilde nogen ind, at man kan gøre noget ved valutaen blot ved at tage fra nogle få rige. Den lille klikkes forbrug, som hr. Knud Jespersen talte om, er temmelig ligegyldigt. Det er bare af retfærdighedsmæssige grunde, de skal være med, men om de gør det ene og det andet, er for valutaforbruget flintrende ligegyldigt, det må man bare erkende. Derfor kan man selvfølgelig ikke bilde folk ind, at man bare kunne nøjes med at tage noget hos dem. Man nåede aldrig frem til, hvem der er de rige, for enhver vil jo regne med, at de rige, det er dem, der har mere, end man selv har. Ligesom den eneste definition, jeg nogen sinde har hørt på luksus, er den luksus, er den bil, min nabo har. Det er den eneste måde, man kan få disse tåbelige begreber defineret. Derfor er der ikke noget, der hedder de rige i denne forbindelse, der er ikke noget, der hedder luksus i denne forbindelse, det må vi erkende. Befolkningens daglige tilværelse leves i alle klasser på en sådan måde, at vi bruger mere i udlandet, vi køber mere i udlandet, end udlandet køber hos os. Det behøver ikke at være vores skyld, det kan være udlandets skyld, men vi kan ikke lave om på udlandet, vi kan kun lave om på os selv. Derfor må vi tage ned igennem alle graderne og blot prøve at beskytte folk med de allerlaveste indkomster, med folkepensionen osv. Men vi kan ikke bilde folk ind, at man på en nem måde kan slippe uden om disse byrder, det er jo ikke velhaverne her i landet, der er på chartertur hverken det ene eller andet sted i Europa. Det er ganske almindelige mennesker, det er dem vel undt, og det er ikke det, at de tager på chartertur —